

REBECCA YARROS

La faceta més romàntica de l'autora de la sèrie Empiri

Les coses més precioses

Columna

REBECCA YARROS
LES COSES
MÉS PRECIOSES

Traducció d'Anna Turró

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *GREAT AND PRECIOUS THINGS*
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2025

PUBLICAT ORIGINALMENT PER AMARA,
UN SEGELL D'ENTANGLED PUBLISHING, LLC

© REBECCA YARROS, 2020
DRETS DE TRADUCCIÓ GESTIONATS PER ALLIANCE RIGHTS AGENCY
I SANDRA BRUNA AGÈNCIA LITERÀRIA. TOTS ELS DRETS RESERVATS
© DE LA TRADUCCIÓ: ANNA TURRÓ ARMENGOL, 2025
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3433-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 13.836-2025
FOTOCOPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

*Aquest llibre és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i fets que s'hi narren
són producte de la imaginació de l'autor o s'han utilitzat de manera ficcionada.
Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones reals,
vives o mortes, és pura coincidència.*

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

CAPÍTOL I

Camden

Vaig inspirar fort buscant un oxigen que no existia i em van cremar els pulmons. Tenia unes ganes boges de recuperar el cigarret que havia llençat feia sis anys. Era el que em provocava l'altitud cada vegada... Com a mínim la cremor als pulmons.

Això de les ganes de fumar era cortesia d'Alba, Colorado, una població de 649 habitants, almenys d'acord amb el cartell que havia deixat enrere feia un parell de quilòmetres, tot i que no tenia cap intenció de refiar-me d'una informació que no s'havia actualitzat des d'abans que jo nasqués, cosa que era molt pròpia del meu poble natal.

Aquí no havia canviat res des que me n'havia anat, i això era precisament la gràcia del poble. Un cop acabaven les carreteres asfaltades, Alba era el poble fantasma més ben conservat de Colorado i, gràcies als turistes que n'omplien els carrers a l'estiu, es mantenia viu tot l'hivern.

La xifra de l'assortidor de gasolina pujava mentre jo estirava les mans cap al sol del capvespre i els cims nevats

del meu voltant amb la intenció de reactivar una mica els músculs que havia tingut massa estona parats durant el trajecte des de Carolina del Nord. Vaig agrair notar la fresca de l'aire de març directament a la pell. Em va treure la son de les orelles. No, allà dalt, a tres mil metres, no feia temps per anar amb màniga curta.

Vaig sentir algú que deixava anar un crit ofegat i em vaig girar cap a la furgoneta que s'acabava d'aturar darrere el meu jeep. Una rossa amb unes ulleres de sol massa grosses per a la seva cara i un anorac voluminós em mirava bocabadada amb un peu a terra i l'altre a dins del vehicle, com si algú hagués premut el botó de pausa mentre sortia.

Vaig abaixar els braços, de manera que la samarreta es va tornar a posar bé i em va tapar la franja de pell tatuada en la qual sens dubte s'havia fixat.

Va fer que no ràpidament amb el cap i va començar a omplir el dipòsit de gasolina.

Com a mínim no va fer el senyal de la creu ni va fugir.

O bé feia menys de deu anys que havia arribat a Alba, o la meva reputació havia millorat des que m'havia allistat a l'exèrcit. Collons, potser els habitants d'Alba ja s'havien oblidat de mi.

Vaig acabar d'omplir el dipòsit i em vaig dirigir a la botiga a buscar alguna cosa per beure. Ves a saber què hi tindria, el pare, a la nevera.

Així que es va tancar la porta darrere meu amb el timbre corresponent, vaig saludar amb un cop de cap el senyor gran que hi havia a l'altra banda del taulell. Qui ho havia de dir, el senyor Williamson encara era el propietari de la gasolinera. Va alçar aquelles celles frondoses i blanques amb un somriure ràpid. Llavors hi va caure. Va

abaixar les celles, va esborrar el somriure i va parpellejar, confós. I tot seguit, quan em va reconèixer, va entretancar els ulls.

Ja veig que la meva reputació segueix intacta.

Em vaig afanyar a triar unes quantes ampolles d'aigua d'entre la poca varietat que hi havia i les vaig dur al taulell.

Els ulls de l'home van saltar de les meves mans a les ampolles mentre les passava per la màquina enregistradora, com si tingués por que les robés. Havia fet moltes coses, però robar, no ho havia fet mai.

Va tornar a sonar el timbre de la porta i en Williamson es va relaxar visiblement.

—Bona tarda, tinent Hall —va saludar el seu nou client.

Fantàstic.

No em vaig molestar a mirar-lo. Aquell vell tossut i moralista no em podia ni veure...

—Hòstia! Cam?

No era en Tim Hall, el que duia la placa, sinó el seu fill, en Gideon.

En Gid es va quedar bocabadat i amb els ulls marró clar esbatanats. Una expressió molt semblant a la que va fer aquella vegada que en Xander ens havia fet entrar als vestidors de les noies el primer any a la universitat. Mai no vaig trobar la manera d'agrair prou al meu germà aquell intent de quintada, tot i que tampoc s'hauria cregut mai ningú que en Xander pogués caure tan baix. Al capdavant, ell era el fill bo.

—Diria que els agents de policia no poden renegar quan porten l'uniforme. —Li vaig fer una ullada ràpida. En Gid, a diferència del seu pare, encara era esvelt. A ell no li penjava la panxa per sobre el cinturó.

—I els soldats sí? —va replicar.

—En realitat, ens dona punts. A més, jo ja no en porto, d'uniforme. —Des de feia disset dies—. Ho sap, el teu pare, que li has robat la placa?

—Ja? Ho sap, el... —Va sospirar—. Merda, no se m'acut res! —Sentir-lo riure em va fer riure a mi—. M'alegro molt de veure't! —Em va abraçar tan fort, amb cops a l'esquena inclosos, que em va clavar la placa al pit.

—Jo també —vaig contestar amb un somriure quan ens vam separar—. De fet, probablement ets l'única persona a qui estic content de veure.

—Au, va. No t'ha agradat veure el senyor Williamson? —En Gid va mirar darrere meu i va fer una ganyota en veure l'expressió que fos que tenia en Williamson a la cara—. D'acord, potser no.

—No li he caigut mai bé. —Vaig arronsar les espatlles, plenament conscient que em podia sentir.

—L'última vegada que vas ser aquí vas fer saltar algú pel vidre de l'aparador. —En Gid va assenyalar el vidre que havien canviat ja feia temps—. Quants anys fa, d'això? Quatre?

—Sis —vaig respondre de manera automàtica. Recordava poques coses d'aquella nit, però la data la tenia claríssima.

—Sis, exacte. —En Gideon es va posar tot seriós. Segur que acabava de recordar el motiu de la meua última visita a Alba.

L'enterrament d'en Sullivan.

El dolor de la pèrdua amenaçava de sortir i apropiarse del poc oxigen que em quedava als pulmons, però el vaig controlar per milionèsima vegada des que havíem colgat en Sully sota terra.

Déu meu, encara tenia la seva rialla tan present...

—Les pagaràs, aquestes ampolles d'aigua, Camden?
—va preguntar el senyor Williamson.

—Sí, senyor —li vaig contestar, agraït per la interrupció, i em vaig girar cap al taulell per acabar la transacció. No em va passar per alt la cara de sorpresa que va fer en Williamson quan va sentir el to de la meva resposta ni quan li vaig donar les gràcies abans d'agafar la bossa i apartar-me del taulell.

—Això et matarà —vaig dir a en Gideon en veure que comprava un paquet de sis llaunes de refresc.

—Tu i la Julie, tio —va murmurar alhora que allargava la targeta per pagar—. No es pot beure tranquil?

Que curiós. En aquella estona havia somrigut més que en tot l'últim mes.

—Com estan la Julie i els nanos?

—Em porten pel camí de l'amargura. —Va alçar els refrescos—. No, feia broma. Estan molt bé. La Julie ara és infermera, cosa que ja sabries si haguessis entrat al món de les xarxes socials.

—No, gràcies. Per què?

En Gideon va donar les gràcies al senyor Williamson i va sortir cap a fora.

—Per què? No ho sé. Per mantenir el contacte amb el teu millor amic?

—No, per això precisament tenim el correu electrònic. Les xarxes socials són per als que necessiten comparar la seva vida amb la dels altres. La casa, les vacances, els èxits... I tampoc no tinc cap necessitat de plantar-me al porxo de casa amb un megàfon i anunciar als quatre vents què he menjat per sopar.

—Ara que treus el tema de sopar, fins quan seràs al poble? —em va preguntar així que ens vam aturar en—

tre el meu jeep i el seu cotxe patrulla descolorit—. La Julie estaria encantada que vinguessis a casa.

—Indefinidament —vaig contestar abans que la paraula se'm quedés encallada a la gola i m'escanyussés.

Va parpellejar.

—Sí, a mi també em costa de creure. —Vaig alçar els ulls cap a les muntanyes que envoltaven Alba. Unes muntanyes que m'havia jurat que no tornaria a veure mai més.

—Ho has deixat? Jo t'hi feia per sempre.

Jo també. Un altre dol per fer.

—Agent Malone? —va dir una veu rovellada de dona per la ràdio.

—La Marilyn Lakewod encara fa les assignacions? Quants anys té? Setanta?

—Setanta-set —em va corregir en Gideon—. I abans que m'ho preguntis, l'Scott Malone té vint-i-cinc anys i és un torracollons.

—Què esperaves del fill de l'alcalde?

—El fill de l'alcalde? Quan va ser l'última vegada que vas parlar amb...

—Agent Malone? —va repetir la Marilyn en un to encara més agut i molest de l'habitual.

—Has de contestar? —Vaig assenyalar l'aparell de ràdio que duia penjat a l'espatlla.

—En Malone ha de contestar —va murmurar mentre feia que no amb el cap—. Segurament és la Genevieve Dawson que rondina perquè torna a tenir el gat dels Livingstone al pati. Si la cosa es posa seriosa, la Marilyn em trucarà. Ara posa'm al dia de tot. Quan has arribat? Tens intenció de quedar-te? O sigui, t'has instal·lat aquí? La casa que deies que era Can Satan...

—Em va trucar en Xander. —El vaig interrompre amb una mitja veritat abans no em recordés un altre mo-

tiu pel qual havia jurat que no tornaria mai al poble—. I com que ja feia sis anys, vaig contestar la trucada.

—El teu pare —va dir en Gideon sense alçar la veu.

—El meu pare.

Es va produir un silenci entre tots dos en comprovar que ja ens havíem entès.

—Gideon Hall! —va cridar la Marilyn per la ràdio.

—Tinent —va xiuxiuejar de cara al cel abans de contestar—. Sí, Marilyn?

—El Nen Meravella no contesta i es veu que la Dorothy Powers ha tornat a perdre l'Arthur Daniels. S'ha despertat de la migdiada i havia desaparegut.

Se'm va fer el cor un puny i els ulls se me'n van anar cap a la part alta de la muntanya. Segons en Xander, el pare s'escapava de la dona que el cuidava diversos cops cada setmana, però mai no s'havia allunyat gaire de casa. No hi ajudava el fet que la Dorothy Powers fos més vella que el pare i probablement també necessités una cuidadora per a ella.

—Vaig cap allà. Truqueu a l'equip habitual de recerca. —En Gideon em va mirar i va apartar la mà de la ràdio.

—El meu pare. —On podia haver anat?

—És el segon cop, aquest mes. —Va prémer els llavis—. Aniré a la comissaria a buscar el quatre per quatre. No arribaria a casa teva, amb el cotxe patrulla.

—Vine amb mi, et portaré fins allà. —Va ser més una ordre que un oferiment. No tenia cap ganes d'esperar-me. El meu jeep era alt, amb uns pneumàtics enormes, motor V8 i amb prou potència totterreny per sobreviure a l'apocalipsi. En aquella època de l'any, ni el camí que duia a casa el pare devia estar en tan males condicions.

Ell va acceptar el meu oferiment i al cap d'un minut ja circulàvem per Gold Creek Drive, la carretera que feia la funció d'artèria principal del poble. No hi havia semàfors, que no hi feien cap falta, però sí que de vegades t'hi podies trobar alguna màquina llevaneu.

—Quant temps has estat fora?

—Sis anys. —Me'l vaig mirar. L'hi acabava de dir, no?

—No, vull dir avui. A quina hora has marxat de casa? Ja estava desperta, la Dorothy? I el teu pare? —Ja havia agafat el mòbil i hi estava escrivint.

—M'agradaria ajudar-te amb la cronologia, però encara no hi he anat, a casa. —Vaig assenyalar al seient del darrere del Rubicon de quatre portes.

—Acabes d'arribar al poble? —Va veure les bosses i les caixes que havien estat la meua única companyia en aquell viatge de més de tres mil quilòmetres.

—Sí —vaig contestar just quan passàvem per l'últim edifici posterior als anys cinquanta d'Alba. Vam travessar el pont que salvava els deu metres d'amplada del riu Rowan i es va acabar la carretera neta de neu, fet que indicava l'entrada a la càpsula del temps que mantenia Alba ple de vida—. Alguna cosa m'havia dit que era bona idea posar gasolina. Algú em va dir una vegada que és més fàcil escapar de la policia si portes el dipòsit ple.

Vam deixar el carrer principal a l'esquerra, un carrer de terra, amb edificis de fusta amb la teulada metàl·lica a banda i banda, que al cap de pocs mesos quedaria ple de turistes que buscaven l'experiència de visitar un poble miner de l'oest de finals del segle XIX.

—Molt adult per part teva, però, si us plau, no m'oblis a perseguir-te. Aquesta cosa és una bèstia. Potser hauré de dir a la Julie que he trobat el regal perfecte per al seu aniversari.

—I tant, si t'hi enfiles amb una escala. —Vam trencar en passar per casa els Hamilton, on s'havien acabat els diners de la subvenció de manteniment. Hi havia tot de neu apilada a l'ombra, al costat de les estructures que, des de feia temps, havien perdut la teulada, les finestres i les parets.

—Va, calla. No tothom fa més de metre noranta.

—Coses de la genètica. Com a mínim ens hauria d'ajudar a trobar el pare més fàcilment.

—Fins ara no ens ha costat, però, Cam..., ha empitjorat molt —em va dir en Gideon mentre trencàvem cap al camí de Rose Rowan i començàvem a guanyar desnivell—. Les últimes vegades que l'he vist, o no m'ha conegut o s'ha pensat que era el meu pare.

Vaig agafar el volant amb força.

—En Xander ja no pot més. Bàsicament em va dir que o tornava, o enviava el pare a una residència de Buena Vista, amb la qual cosa el pare no podria complir el jurament que va fer de morir-se a casa, com va fer la mare.

—Espera un moment. —Es va posar el mòbil davant de la cara—. Ei, senyora Powers. Sí, soc en Gideon. —Va fer un silenci i es va fregar la pell de just a sobre el nas—. Ja ho sé. Ja ho sé. El trobarem, tenim un equip que l'està buscant... Ah, sí? Bé. Anirà bé. Estem a punt d'arribar.

Vaig agafar l'últim trencall en direcció a la propietat del pare, que estava en molt males condicions. Les escorrenties de primavera sempre malmetien el camí, però semblava que feia molt de temps que ningú hi feia cap manteniment. Les corrugacions que segur que hi havia a sota la neu acumulada eren prou fàcils d'arreglar, però els xaragalls formats per l'aigua que ja erosionava la part dreta del camí costarien molt més.

Havia vist camins molt més atrotinats a l'Afganistan i a tots els altres llocs on suposadament no hauria d'haver estat, però allò era l'entrada de casa meva.

En Gideon va finalitzar la trucada en el mateix moment que jo vaig aturar el jeep per posar-lo en quatre per quatre.

—Com s'ho fa, la Dorothy, per arribar aquí cada dia?
—vaig demanar així que vam començar la pujada.

Quan vam agafar un revolt glaçat, el jeep anava tant d'una banda a l'altra que va fer trontollar les caixes del darrere i va obligar en Gideon a agafar-se fort a la barra antibolcada. Aquell punt sempre era l'últim de desglaçar-se.

—Fa drecera des de la propietat dels Bradley. Ja saps que el jutge sempre té el seu camí pavimentat i net.

Era el terreny adjacent al nostre, però ens hauria afeïgit deu minuts al trajecte i no estava d'humor per anar a fer turisme... Ni per veure els Bradley.

Déu meu, si hi havia algú en aquest món que tingués el dret d'odiar-me més que jo mateix, aquest era...

Una llambregada de color blau em va captar l'atenció al retrovisor.

Vaig mirar en Gideon.

—En Xander —va dir com a resposta a la pregunta que m'havia estat de fer—. És la seva camioneta.

—Mira que bé.

—Benvingut a casa? —va fer.

Vaig fer com si no l'hagués sentit i vaig enfilem l'últim revolt que ens va dur a la clariana. En els últims deu anys només hi havia estat una vegada, però l'havia vist pràcticament cada nit en somnis.

La posta de sol es reflectia a les finestres de l'estructura de dues plantes en què havia crescut i donava a l'esce-

nari una llum pintoresca que encaixava perfectament amb la majestuositat del cim nuu que s'enlairava just darrere seu.

El pare sempre havia dit, en to de broma, que on era més segur criar els fills era arran de bosc, on els incendis forestals no representaven tanta amenaça.

Personalment, a mi em semblava que, al pare, el fet de viure en un racó de món on amb prou feines hi havia prou oxigen perquè res hi pogués créixer li donava una mena de plaer pervers.

Vaig aturar el jeep, vaig parar el motor i vaig arreglar l'anorac, que havia caigut a terra, darrere el meu seient.

Quan en Xander va aparcar darrere meu, jo ja havia sortit del jeep i m'havia cordat la cremallera del North Face, tot i que hauria preferit que fos l'armilla antibales. M'hauria estimat més estar en ple tiroteig que haver-lo de veure a ell. O al pare, pel mateix fet.

—Jo... Em... Marxo —va fer en Gideon, tot incomodat, abans de deixar-me plantat allà al pati. Vaig sentir que la porta de casa s'obria i es tancava gairebé al mateix temps que ho feia la porta de la camioneta d'en Xander.

Va caminar fins a la part del davant del vehicle, lluent i nou de trinca, i es va aturar en sec, amb les mans a mig apujar-se la cremallera de l'anorac.

Em van assaltar un grapat de records; els bons, els dolents i els més dolents de tots. Per aquest ordre.

Es va passar els dits pels cabells rossos i perfectes de Ken i va agafar aire.

—Camden.

—Alexander. —Em vaig posar bé la visera de la gorra. Suposo que tots dos teníem els nostres tics nerviosos. Ell no havia canviat gaire. Els mateixos ulls blaus. El

mateix cos esvelt. Igualet que el pare. Res a veure amb mi, en tots els sentits.

Va fer que no amb el cap, com si li costés trobar les paraules, i en comptes de recitar-me totes les coses que havia fet per decebre la família, va avançar pel paviment i em va envoltar amb els braços.

—Que content que estic que siguis a casa.

Les seves paraules em van fer més mal del que m'hauria fet qualsevol insult. Els insults ja sabia com encaixar-los, no m'hauria sorprès rebre'n un.

En canvi, la manera com es va apartar, em va agafar pels braços i em va somriure, amb els llavis tancats amb força i el front arrufat per mirar de contenir-se les emocions que jo ja no era capaç de suportar... em va agafar desprevingut.

La rialla que va deixar anar estava carregada de sis anys d'absència.

—Estàs fet una bèstia. Què us donen, per menjar, als nois Delta? I què és això? —va dir, assenyalant la meva barbeta mentre feia un pas enrere.

—Boina verda, no Delta —el vaig corregir amb la broma de feia deu anys amb un somriure forçat, malgrat el nus que se m'havia fet a la panxa.

—Sí, sí. La gent com jo que no hem estat mai en peu de guerra no sabem distingir una cosa de l'altra. —Em va ben repassar amb els ulls, com si volgués memoritzar els meus trets abans que desaparegués una altra vegada—. Déu meu, Cam. Estic molt...

Se'm va regirar l'estómac amb l'abisme que s'hi havia creat a base de retrets i culpa.

Va dibuixar un somriure que va deixar al descobert una filera de dents blanques i ben posades i una felicitat que no estava segur d'haver sentit mai.

—Estic molt content que siguis a casa, res més.

—Això ja ho has dit. —Estava a punt de vomitar. Per què era tan amable amb mi?

—És que és la veritat. —Em va donar un copet a l'espatlla—. Què hi dius, anem a buscar el pare?

—No et veig gaire preocupat.

—Ho estic, però encara que moltes vegades no recorda com em dic, per aquests terrenys no s'ha perdut mai, encara. Només l'hem de trobar abans que comenci a baixar la temperatura.

Vaig assentir i ell es va girar cap a casa. Encara estàvem per sobre dels vint graus, però així que es comencés a pondre el sol la temperatura baixaria per sota dels deu.

—Maco, el jeep, per cert. Fa molt per tu —va dir per damunt de l'espatlla.

Vaig tancar els ulls amb força i vaig fer unes quantes aspiracions pel nas en un intent de controlar la bilis que em pujava per la gola. Era com si el meu cos fos incapaç de gestionar físicament les emocions.

Evidentment, m'havia perdonat. Evidentment, m'havia rebut amb els braços oberts, sense cap malícia a la mirada, amb els ulls oberts plens d'amor i prou. No tenia cap necessitat de recordar-me tots els meus defectes. Sempre havia estat un model a seguir, una persona que, simplement sent ell mateix, em mostrava tot allò en què jo no estaria mai a l'altura.

Just quan m'havia aconseguit controlar, es va girar.

—Estàs bé? —va fer, preocupat.

—Sí —vaig mentir. Perquè aquest era un dels meus punts forts.

—L'altitud?

—Més o menys.

—Assegura't de mantenir-te ben hidratat —em va re-

cordar amb una cella que va deixar alçada fins que jo li vaig fer que sí. Llavors va enfilem els graons del porxo.

Una cella que li havia quedat partida pel primer defecte que havia trobat a en Xander. Una cicatriu fina i curta que no tenia l'últim cop que l'havia vist i que em va fer venir unes ganes de vomitar el dinar allà mateix difícils de reprimir. Era el trauc que li havia fet jo quan el vaig llançar per l'aparador de la gasolinera del senyor Williamson.

En Xander era a mitja escala quan es va obrir la porta de casa de cop i en Gideon en va sortir disparat.

—S'ha endut l'escopeta! —va exclamar.

En Xander es va quedar clavats allà on era. Només va fer girar els peus per seguir amb la mirada en Gideon, que baixava les escales a tota velocitat i es dirigia cap a mi.

—Com dius? —Vaig clavar els ulls a en Gid amb l'esperança que corregiria aquella afirmació aterridora.

—Que porta l'escopeta! M'ho acaba de dir la Dorothy. Ja venen un parell d'equips de recerca pel cantó dels Bradley. —Quan en Gid em va passar pel costat ja es comunicava per la ràdio que duia enganxada a l'espatlla.

—Com collons l'ha pogut agafar, l'escopeta? —vaig grunyar dirigint-me a en Xander.

—Em... —Va fer que no amb el cap—. Em pensava que havia tancat totes les armes a la caixa forta. Vaig amagar la clau i tot.

—Al safareig? —va preguntar la Dorothy, que havia sortit al porxo amb una ampolla de suavitzant descolorida als dits que em va resultar molt familiar. Aparentment, el temps havia decidit aturar-se en el cos de la senyora Powers, perquè no havia canviat gens des que m'havia allistat a l'exèrcit, feia deu anys. Tenia els cabells del ma-

teix to grisós d'abans, i encara els duia fins a la barbeta. Fins i tot duia el mateix abric verd.

—Sí, just a sobre... —va sospirar en Xander, i va tancar els ulls—. Just a sobre del suavitzant que es nega a fer servir.

—Aquest suavitzant que he trobat al rebedor? —va preguntar ella amb la mirada acusadora pròpia d'una mare.

—Exactament aquest. —Va tensar els músculs de la mandíbula.

—Digue'm que havies guardat la munició a part. —*Com a mínim, digue'm que després de servir tres anys a l'exèrcit, d'això te'n vas recordar.*

En Xander es va quedar blanc com el paper. Fantàstic.

—L'hem de trobar abans que no mati algú. —Vaig fer mitja volta per tornar al jeep. Per sort, m'incomodaven menys les armes de foc que els retrobaments ensu-crats.

Em vaig treure l'anorac, em vaig enfilear al jeep i vaig obrir el cofre que havia col·locat a sobre el cotxe per fer aquell trajecte tan llarg. Vendre tot el que tenia m'havia semblat el més lògic, però havia conservat unes quantes coses per motius que ara no tenia temps d'analitzar.

—Què farem? —em va preguntar en Xander, que m'havia clavat la mirada.

—Què vols dir? —Vaig trobar el que estava buscant i vaig tancar el cofre. Llavors vaig saltar a terra, davant d'en Xander, que em mirava amb uns ulls més oberts que els llums del meu cotxe.

Pel camí de casa van aparèixer dues camionetes del Departament de Policia d'Alba i van aparcar.

—Vull dir que... —En Xander va fer un cop d'ull als

agents que acabaven d'arribar i es posaven a parlar amb en Gideon i, després, va abaixar el to de veu i es va dirigir a mi de nou—. Què farem? Porta l'escopeta i el setanta-cinc per cent de les vegades no sap qui soc.

Vaig sentir el pes reconfortant que m'aportava la indumentària que necessitava per a l'ocasió abans de cordar-me la cremallera de l'anorac i les botes.

—Doncs anar a buscar el pare.

Vaig ficar la mà a la guantera, en vaig treure el frontal i una llanterna i me'ls vaig entaforar a la butxaca. Em vaig aturar només un instant per posar el petit alfil d'ònix blanc al costat del manual del conductor perquè no es perdés. Ens devia quedar una hora de bona llum, però si m'equivocava, trigariem més a recórrer les quaranta hectàrees del pare, i això comptant que no sortís de la seva propietat.

—No creus que hauríem de deixar que se n'ocupin en Gideon i els agents? —va preguntar en Xander en veu baixa.

Vaig mirar el grup d'en Gideon i els altres quatre agents que conformaven el cos de policia d'Alba. Tots anaven equipats amb una arma de mà. Jo vaig ser l'objectiu d'unes quantes mirades, però no els ho podia retreure. Com a mínim tres d'aquells homes m'havien emmanillat en algun moment o altre.

—Vols dir si deixaré que aquesta colla d'homes armats trobi el nostre pare, que també va armat? —Sense ni esperar la resposta d'en Xander, em vaig començar a dirigir cap a l'extrem nord de la propietat.

—Espera't! —En Xander em va agafar pel colze i jo em vaig posar tens i em vaig recordar a mi mateix una dotzena de vegades que no el podia estomacar només per tocar-me sense previ avís.

—Deixa'm anar.

Devia captar el meu to de veu, perquè va deixar caure la mà.

—Hi ha normes, Cam. Regulacions. Ells saben com gestionar situacions com aquesta. L'últim que necessitem és que surtis tu i perdis els estreps.

Ah, vet-ho aquí, la condescendència edulcorada amb què em parlava en Xander quan es pensava que els vint-i-cinc mesos que em duia d'avantatge li donaven permís per manar-me. Mai no deia les coses directament per sortir-se amb la seva. Senzillament, t'enviava indirectes fins que et deixava tan estovot que no tenies ni esma per replicar.

Jo m'estimava més anar al gra.

—Tu i les teves normes. M'estàs dient que si ell els apunta amb el rifle no premeran el gallet?

En Xander va fer una rialla sorneguera.

—Au va, ja els coneixem, aquests homes.

—Deixaries la vida del pare en mans d'aquest assetjador de vint-i-cinc anys que no es molesta a contestar quan el criden per la ràdio i ha obert la funda de la pistola com a mínim quatre vegades des que han començat a parlar? Jo no. Sé on és, i hi arribaré abans que ells.

En Xander va girar el cap en direcció al grupet encapçalat per en Gideon i jo em vaig posar a seguir unes marques subtils a terra que sabia que desapareixerien així que arribéssim a l'herba de la muntanya. Amb aquell rastre en tenia més que prou per saber on havia anat. Vaig maleir un cop més l'altitud. Només trigaria uns quants dies a acostumar-m'hi, però just llavors no disposava de tant de temps.

—On aneu? —va cridar en Gideon.

—A buscar el pare! —va respondre en Xander amb una gran seguretat.

Vaig girar els ulls davant del to de fanfarró que havia fet servir, però vaig seguir avançant.

No li va costar atrapar-me i posar-se a caminar al meu costat així que vam arribar a una zona on la neu ja s'havia fos. Fèiem les mateixes camallades. Sempre ens havia passat. Érem igual d'alts, però jo tenia una vintena de quilos més de múscul que no pas ell.

—Espero que sàpigues el que et fas —va dir així que van desaparèixer les petjades.

—Sí. —Vaig fer una inspecció visual al terreny per mirar de localitzar alguna pista que ens indiqués que el pare havia passat per allà.

—De debò, on et penses que ha anat?

—Quant fa que té aquella ampolla de suavitzant? —li vaig demanar mentre avançàvem tot fent cruixir les pedres de granit a sota els peus. Com a mínim no nevava.

—Anys. —En Xander va arronsar les espatlles.

—Exacte. Com a mínim una dècada. La Paula Bradley ens la va portar aquell any que va estar malalt, te'n recordes? Ens volia ajudar amb el tema de la bugada.

—Com coi te'n recordes, d'això?

—Estic maleït amb una memòria prodigiosa. —Em vaig dirigir cap a la part del terreny on hi havia en Sullivan enterrat—. T'asseguro que hi ha coses que m'encantaria oblidar. Recordes per què no el volia fer servir?

Vam flanquejar un pendent i vam tornar a baixar cap on començaven els arbres mantenint la mirada a la nostra dreta mentre travessàvem una part coberta de neu.

—Amb prou feines recordo que ens la dugués la senyora Bradley.

—No va voler que fes servir el suavitzant, però tampoc volia que el llencéssim —vaig dir per mirar de fer-li memòria.

En Xander em va mirar sense entendre res.

—Fa olor de lavanda —li vaig dir com a resposta a la meva pregunta.

En Xander va agafar aire.

—La mare.

—La mare —vaig confirmar així que arribàvem on començava el bosc i encetàvem el tram que transcorria per sota els pins. La temperatura a l'ombra havia baixat fins a un nivell desagradable.

—Però està enterrada a l'altra punta de la propietat amb...

—No és allà, on va quan la troba a faltar. Encara que no ho reconeixeria mai, que l'enyora. —Admetre-ho seria reconèixer una feblesa, i l'Arthur Daniels era de tot menys un home feble.

—El barranc.

—Exacte.

Vam recórrer la llengua de bosc que cobria aquella franja de la propietat i vam anar a petar a una clariana que em coneixia com el palmell de la mà.

Quan el vaig veure, vaig remugar entre dents.

—Oh, no —va xiuxiuejar en Xander.

«Oh, no» no feia justícia a l'escena que teníem al davant. El cor se'm va aturar un segon abans de posar-se a bategar amb força per enviar-me adrenalina a tot el sistema.

Teníem el pare a uns trenta metres a la nostra esquerra, al mig de la clariana, i apuntava la persona que hauria desitjat no tornar a veure mai més.

Reconeixeria aquella silueta, aquella trena gruixuda de cabells castanys, aquell perfil amb un lleuger bony al nas a qualsevol lloc. Collons, havia estat allà el dia que se'l va trencar quan érem petits. Vaig ser jo, qui la va treure de la mina.

Era quinze metres davant nostre, dreta i amb les mans alçades, però no s'apartava de l'escopeta de doble canó que l'apuntava directament al pit. Mai no havia estat de les que s'acovardeixen, i si bé a mi sempre m'havia fascinat la seva tenacitat, en aquell moment vaig maleir aquella tossuderia estúpida.

La Willow Bradley aconseguiria que li disparés.

La Willow d'en Sullivan.

Necessito la teva ajuda, Sully. Va ser un pensament que no vaig dir en veu alta. Era conscient que en Xander no m'entendria.

—Ves pel mig dels arbres fins que puguis sortir per darrere seu. Quan et faci el senyal, pren-li l'arma dels dits —vaig xiuxiuejar a en Xander sense deixar espai per a cap discussió.

—Quin senyal?

—Creu-me, quan arribi el moment el sabràs distingir.

—No et reconeixerà. Et dispararà —va remugar.

—Val més que em dispari a mi que a ella. —A mi la mort no m'havia fet mai por. Havíem estat jugant al gat i a la rata des que tenia ús de raó, i un dia em tocava perdre. Era així de senzill.

Si el dia era avui, no em feia res.

Vaig avançar.